

Una Operación Fracaso combinada amb el poder del Sol

ROGER FERRER VENTOSA

L'energia de les acampades busca expandir-se, seguir mantenint viu un esperit que ha agafat amb el peu canviat als poders vigents. S'estén l'intercanvi d'idees entre la ciutadania que tindria que alegrar a tothom, almenys a tots aquells que encara creuen en allò anomenat intercanvi, allò anomenat ciutadania, i allò anomenat idea. Uns altres van preferir inicialment, quan creien que no quallaria la reclamació popular, fer un somriure burleta i esperar que tornessin les vetllades amb cinc partits consecutius de futbol seguit per un programa de tertúlies amb tertulians criticant l'estat de la situació, vetllada regada pe la ingesta d'uns quants gíntonics amb pastilles multicolors. No fer res per canviar la situació perquè a un ja li va bé, però això sí, criticar-ho molt per a semblar més intel·ligent. Però la cosa ha quallat, i ara la tàctica dels opinadors ha passat a ser una altra: mirar amb condescendència als que aixecant les seves veus, i ja que la cosa ha pres certa volada, repetir crítiques generals al «sistema» (diguem-ho clar, al tardocapitalisme) just aquelles que no fan mal real a ningú, i per tant no tenen conseqüències i per tant, i dada bàsica, no suposen un perill real per al seu sou.

Anem al moll de l'os: parlarien igual aquests opinadors sense la soldada? La força principal del moviment de regeneració ciutadana que vivim està en la gran energia que li està dedicant la gent. I gratis. Una força on hi ha tantes persones treballant sense cobrar és una força a tenir en consideració. Si el poder econòmic vigent no pagués com paga a tertulians, a suposats experts, a opinadors, a il·lusionistes financers, a banquers corsaris que s'enduen el botí, qui parlaria bé del tardocapitalisme? Qui defensaria les seves tesis egoistes? Doncs en una situació inversa, a les acampades (i més enllà d'elles) hi ha molta gent dedicant un munt d'hores a un projecte sense rebre ni un euro a canvi. I parlem de moltes hores.

És o no és consistent una energia renovadora capaç de provocar això?

El que va començar a la xarxa i va passar després a les places ara ha agafat noves formes amb una potència cada cop més gran: de les places grans a les petites, de les ciutats als barris, i d'ells als pobles, i després si cal a les masies. De fet, s'està produint allò que tindrien que fer els partits polítics si les llistes fossin obertes. Porta a porta, convèncer a l'electorat, guanyar-se el vot i després tenir que justificar la confiança. Sense dispendis, sense sous, per pur esperit civil i de veritables polítics, els que s'estan aixecant volen anar a totes les places del territori. On faci falta: el missatge general ha de calar en cada ciutadà, en cada persona, en la seva consciència. Aquest és el camp on s'està jugant aquest partit (anem a expressar-ho en els termes futbolístics que tant els hi agraden als opinadors): cada consciència és qui ha d'escollir dormir o despertar, seguir comprant a les grans multinacionals que treuen els beneficis de l'explotació o fer-ho al productor de la cantonada, posant els seus diners en bancs que trafiquen amb tot allò traficable (quin és el sector que pot donar més rendiments?) o en uns altres més ètics, seguir confiant en uns medis de comunicació o buscar informació autèntica per altres canals, i tantes petites ramificacions del que està passant.

Per això es tan important que vinguin a Girona Arcadi Oliveres, Manuel Delgado, Jordi Pigem, Enric Duran, Ester Vivas i tota la resta. El treball que estan fent els bons professors universitaris a la universitat (i que ha de continuar l'any vinent) es mou i ocupa les places públiques. La ciutadania necessita estar informada de l'estat de la situació, perquè encara que costi d'acceptar, encara que sembli inversemblant, el que porta aquesta gent és una visió de la realitat molt més propera a allò inabastable, el Real, que el discurs ofert pels poders públics –o impúdics, ja no ho sabem. Per això és tan important que l'energia de les acampades surti cap als territoris, que equival a dir cap a les consciències. No oblidem que l'acampada està on hi hagi una persona disposada a qüestionar-se pel que està succeint. I el que està passant

és molt greu (encara no som plenament conscients de la gravetat) però també molt encoratjador: dintre d'un cos en plena putrefacció està sorgint nova vida, la mare morta estava prenyada d'un nadó ben viu.

Ara es temps d'aprendre dels vertaders clàssics (de Pitàgores a Thoreau), de preparar estratègies tan noves que no sàpiguen com reaccionar, de evitar com sigui el que volen (líders als que desprestigiar, conceptes i no ideals o fets concrets, sang amb que tacar-ho tot). No solament és temps de no-violència sinó també de no-acció, que no és el mateix que la vagància. Els vells taoistes... uns altres vertaders clàssics. Que cada acció sigui en realitat una no-acció. Si nosaltres no actuem, tindran que fer-ho ells. I això revelarà la veritable cara del poder actual. Pel que fa al liderat... qui necessita líders que es mantinguin eternament en la seva situació? El món present demana actuar sense líders o, millor dit, amb cadascú com possible líder. Com ho aturaran llavors, acostumats com estan al poder vertical i als egos narcisistes?

I s'ha d'intentar evitar la vella dialèctica dels guanyadors i els perdedors. En això, com en d'altres coses, s'ha de ser contracultural. Tots plegats hem de fer una Operación Fracaso. Convé entrar en un joc de guanyadors i perdedors? Qui està interessat per aquesta dialèctica? Qui surt beneficiat? Seguim amb la terminologia futbolística que tant agrada als opinadors: pot guanyar un equip de poble al Barça? Es pretén modificar un sistema amb segles de perfeccionament, una maquinària molt ben engraixada (amb quina grassa?) i disposada per la victòria d'uns pocs, que posseeix totes les eines adients per aquest objectiu.

La història ens ensenya com actua aquesta maquinària quan algú la posa en qüestió. No-violència contra la violència, no-acció contra l'acció, i Operación Fracaso contra les seves ànsies de triomf. El Barça guanya la Champions, els fills dels senyors gaudeixen de les celebracions, però els moviments socials guanyen consci-

ències. No hi ha pressa (no ens ha portat ella fins aquest atzucac?) i amb gairebé tota seguretat es perdrà en primera instància. I què? Aquí no es tracte de victòria o de derrota, de guanyar la Champions futbolística o de ser els més guapos: estem parlant de justícia social i de consciència d'unitat col·lectiva. I tot això arriba, però ho fa amb lentitud, sense preocupar-se per les presses humanes.

Amb derrota i amb lentitud arribarà la Operación Fracaso però també s'expandiran les consciències, la mare zombie es podrà definitivament però el seu nadó viurà. Aquesta partida en aquests moments del joc es juga en les consciències de la gent, això als Triomfadors socials els hi dona ben bé igual perquè no dona guanys, i com porten segles demostrant els guanys directes i immediats és l'únic que els importa. Per tant en aquest camp de joc es guanyarà segur. Segur.

Hem de tenir present una cosa de la que molt poca gent encara se'n ha adonat: el sistema vigent està mort, tan mort com un zombie. Per això l'èxit dels morts vivents, perquè estan parlant al·legòricament d'una situació real. La diferència és que ara hi ha una petita esperança per a la gent: malgrat la putrefacció d'una concepció que es nodreix i que estimula el pitjor de les persones, el seu egoisme, està naixent una cosa nova que porta vida. Destruir el sistema? Acabar amb el capitalisme? Si ja estan morts! Com els zombies, devoren per pura inèrcia. El tardocapitalisme s'ha autoaniquilat degut a les seves ànsies en un món tan sofisticat com l'actual. No és el mateix controlar un banc a la Florència del XV o unes indústries tèxtils a l'Anglaterra del XVIII que el mal que poden provocar Tepco o Monsanto. No caldrà destruir res perquè els poders fàctics amb la seva manca de visió ja s'estan encarregant de destruir-ho tot. O algú creu que les centrals nuclears, que l'ús demencial de l'energia, que els disbarats alimentaris i tantes i tantes altres coses no tindran conseqüències?

Les aigües continuen pujant; és el signe del temps el que porta aquest diluvi que està arraconant als poders fàctics. Encara no han comprès la inexorabilitat del que passa. Diguem que tota la vida a la terra es desenvolupa pel poder del Sol. Doncs ara el Sol ha decidit canviar. I ningú pot aturar al Sol. Ningú. Ni que s'ho proposi la General Motors, Goldman Sachs, ni qualsevol altres triomfador social.

Al Sol no l'atura ningú.